

niką, kalbantį apie prasmingą žūtį, kad kiti gyventų, skleidžiantį pasiaukojimo idėją, nurodantį konkrečius pavyzdžius. Vasario 16-toji betgi iškyla ir kitu požiūriu, nes tai diena, kai buvo peržengta riba į visiškai naują tautos gyvenimo laikotarpį, kokio niekada nėra buvę. Tiesa, laisvės metai – vos dvidešimt dveji. Bet jų reikšmė nebe skaitmenimis matuojama. Nepriklausomybės laikotarpis – tai tartum naujojo lietuvių ugdymo mokykla, tai stiprus šuolis į ateitį, kurios jokios kitos viliojimais ar prievarta peršamos idėjos neįstengė užtemdyti. Nepriklausomybės idealas akivaizdžiai stiprina tautinę gyvastį, kurios neprarado nei Sibiro tremtinys, nei išeivis laisvuose Vakaruose, nei savame krašte tautos kamienas “kaip ažuols drūts prie Nemunėlio”, įskaitant ir kai kuriuos į valdančiuosius sluoksnius patekusius tėvynainius. Visus jungė stipri gija, ir tikslas buvo vienas – nepriklausoma Lietuva.

STEBINT kai kurias šių dienų Lietuvos nepriklausomo gyvenimo kryptis, peršasi klausimas, ar šandien tasai ilgametis laisvės ir nepriklausomybės idealas dar vis taip pat suprantamas ir vertinamas? Klausimą sustiprina, net abejones sukelia ryškėjantis politinis lingavimas, ypač stipraus materialistinio atspalvio nuotikų sklidimas, nueinant net taip toli, kad nebesivaržoma sakyti: kas iš tos nepriklausomybės, jei nėra ko valgyti. Nesunku suprasti, kad žmonės skurdas erzina, kad ekonominis pagrindas ne paskutinėje vietoje tvirtinantis valstybinį gyvenimą. Sunkiau betgi suvokti nuolatinius susikryžjavimus valdžios sluoksniuose, kur asmeninė gerovė, visokeriopas apsirūpinimas statomas pirmon vieton, visiškai nepaisant kokie sunkumai spaustų kraštą arba kai kuriuos nieko dėtus piliečius. Susidaro išpūdis, kad kraštas alinamas savomis rankomis, nebežinia ko laukiant. Užtat su pagrindu pasigirsta balsų, kad laukiama grįžtant buvusių laikų, kai apie valdžią nebuvo galima ne tik blogai rašyti, bet ir galvoti. Ir kai niekas nieko nežinojo, atrodė, kad ir gyvenimas geresnis. Kalbama ir apie silpną valdančiųjų atsakomybę, kuri asmeniškai nedaug ką duoda. Atvirkščiai – ji daug atima. Valstybinės nepriklausomybės šventę minint, reikėtų nevengti pažiūrėti ir į opiuosius, labai jau atvirus klausimus, užuot tą brangią dieną tedangsčius paradais, šūkais, patriotinėmis kalbomis. Džiaugsmas yra džiaugsmas. Šiuo atveju jis priklauso visiems. Jei jis tik tam tikrai daliai skirtas, sumenkina laisvės idealą. Č.S.

VASARIO 16-toji lietuvių tautai nuo pat 1918-tųjų tapo nauju gyvastingumo pulsui, kurio neprišlopino nė penki okupacijos dešimtmečiai – Dievas ir žmogų persekiojanti sistema. Tiesa, ir prieš Vasario 16-tąją lietuvių tauta nebuvo nusitūjusi kovoti, siekti laisvės. Dėl to labai daug kentėjo, bet kartu ir grūdinosi, laukė ir ištvėrė. Laisvės idealas be perstojo švietė bilingvistikos laimės žiburį, o pagaliau ryžtą drąsino ir testamentiniai Vinco Kudirkos žodžiai: “Jei audra išvers stulpą vieną, vieton jo tuoj kitą statyk”. Taip – visais laikais dėl laisvės kovota, apie šviesesnę rytojų svajota. Visos kovų ir kovoto dienų tautos istorijoje susipina į didelį garbės val-

Tautos laisvė ir valstybės nepriklausomybė žmoni-
joje ilgiausiais šimtmečiais išsilaikė kaip šventas idea-
las, dėl kurio ir gyvybių aukos niekada nebuvo per didelės.
Mirti už tėvynę reikė išgyti amžinąją garbę.

Kovų vainikas

Nr. 7 (2346) 1995 VASARIS-FEBRUARY 14 • LIETU



(Atk)

taip pat l
voje sviest
lienios kair
gu kitose l

This weekly newspaper was mailed on
Tuesday, February 14, 1995